

Sigmund Freud

Josep Pla, que escrivint trenta mil pàgines va voler-se forjar una imatge d'home desvagat que d'alguna manera havia d'omplir les llargues nits solitàries al seu mas, tenia molt clar que en aquest país la feina la fan els cansats. Qui sap si, en aquest país i en tots, qui fa més feina són els desvagats que acaben cansats.

Sigmund Freud (Freiberg, 1856-Londres, 1939) explicava el 28 de juliol del 1929 a Lou Andreas-Salomé: «Què havia de fer jo? No em puc passar tot el dia fumant i jugant a cartes, ja no aguanto les camina-des llargues i la major part del que es pot llegir ja no m'interessa. He escrit, i així el temps m'ha passat molt agradablement. Fent aquest treball he descobert de nou les veritats més trivials.»

Just abans de començar la carta a la qual pertany aquest fragment, aquell dia Freud havia acabat de redactar a raig *El malestar en la civilització*. Tenia setanta-tres anys, patia un càncer de mandíbula, arrossegava dificultats d'oïda greus i havia perdut la joia

de viure, arran de les morts d'una filla, als vint-i-sis anys, i d'un nét, als quatre anys.

Accent Editorial acaba d'editar *El malestar en la civilització* en una traducció de Josep-Maria Terricabras, que al pròleg, molt interessant, defineix aquest llibre com a repàs, revisió i resum de Freud de tota la seva teoria psicoanalítica. Segons Terricabras, Freud és, amb Galileu Galilei i Charles Dar-

Sigmund Freud.

win, qui més decisivament ha canviat en els últims cinc-cents anys la manera com els humans ens veiem en el món.

Si una sensació genera la crisi econòmica universal d'ara mateix, afegida a l'espiritual, deu ser malestar en la civilització. Si una reacció provoca en les persones, deu ser la que ja descrivia Freud en aquest assaig: «La vida, tal com ens és imposada, ens resulta massa pesada, ens porta massa sofriments, desenganys, tasques irresolubles. Per suportar-ho, no podem prescindir dels calmants. D'aquests mitjans, n'hi ha potser de tres tipus: distraccions poderoses, que ens permeten fer poc cas de la nostra misèria; satisfaccions substitutòries, que la disminueixen; drogues, que ens hi fan insensibles.» Entre els primers d'aquests mitjans, Freud destaca la jardineria i la ciència. Entre els segons, l'art. Després de remarcar que les drogues canvien l'activitat química de l'organisme, confessa: «No és fàcil indicar la posició de la religió dins d'aquesta sèrie.»

Sigmund Freud

Josep Pla, que escrivint trenta mil pàgines va voler-se forjar una imatge d'home desvagat que d'alguna manera havia d'omplir les llargues nits solitàries al seu mas, tenia molt clar que en aquest país la feina la fan els cansats. Qui sap si, en aquest país i en tots, qui fa més feina són els desvagats que acaben cansats.

Sigmund Freud (Freiberg, 1856-Londres, 1939) explicava el 28 de juliol del 1929 a Lou Andreas-Salomé: «Què havia de fer jo? No em puc passar tot el dia fumant i jugant a cartes, ja no aguanto les camina-des llargues i la major part del que es pot llegir ja no m'interessa. He escrit, i així el temps m'ha passat molt agradablement. Fent aquest treball he descobert de nou les veritats més trivials.»

Just abans de començar la carta a la qual pertany aquest fragment, aquell dia Freud havia acabat de redactar a raig *El malestar en la civilització*. Tenia setanta-tres anys, patia un càncer de mandíbula, arrossegava dificultats d'oïda greus i havia perdut la joia

de viure, arran de les morts d'una filla, als vint-i-sis anys, i d'un nét, als quatre anys.

Accent Editorial acaba d'editar *El malestar en la civilització* en una traducció de Josep-Maria Terricabras, que al pròleg, molt interessant, defineix aquest llibre com a repàs, revisió i resum de Freud de tota la seva teoria psicoanalítica. Segons Terricabras, Freud és, amb Galileu Galilei i Charles Dar-

Sigmund Freud.

win, qui més decisivament ha canviat en els últims cinc-cents anys la manera com els humans ens veiem en el món.

Si una sensació genera la crisi econòmica universal d'ara mateix, afegida a l'espiritual, deu ser malestar en la civilització. Si una reacció provoca en les persones, deu ser la que ja descrivia Freud en aquest assaig: «La vida, tal com ens és imposada, ens resulta massa pesada, ens porta massa sofriments, desenganys, tasques irresolubles. Per suportar-ho, no podem prescindir dels calmants. D'aquests mitjans, n'hi ha potser de tres tipus: distraccions poderoses, que ens permeten fer poc cas de la nostra misèria; satisfaccions substitutòries, que la disminueixen; drogues, que ens hi fan insensibles.» Entre els primers d'aquests mitjans, Freud destaca la jardineria i la ciència. Entre els segons, l'art. Després de remarcar que les drogues canvien l'activitat química de l'organisme, confessa: «No és fàcil indicar la posició de la religió dins d'aquesta sèrie.»